

punkt, saaledes som jeg betragter vore militaire Forhold, og saaledes som jeg ønsker, at vore militaire Indretninger vare udviklede, vil antage denne Udrustning for at være for stor; men i det Dieblit, man skal domme om Mænds Handlinger, som have andre Anskuelse, og som have været støttede i disse Anskuelse, i den Kreds, hvor vi befinde os, saa maa man finde sig i at anlægge deres Betragtningmaade som Maalestof for Bedømmelsen. Dette er ikke alene en simpel Billighed, men en Retfærdighed (Here Stemmer: Nei! Jo!); de ærede Medlemmer sige Ja og Nei, men jeg holder mig fuldkommen overbevist om, at naar man vil maale en Mænds Handlinger med Retfærdighed, maa man søge at udfinde den Maalestof, som man selv har indrømmet ham i en Række af Aar at anlægge for sine Handlinger, og som ligger i den Organisations Natur, som bestaaer i den paagældende Stat. Den Udrustning, Ministeriet har foretaget, er grundet derpaa, at det har meent, at Antallet af de Cadres, de Kammer, hvori Mandskabet maa indtræde, for at gjøres brugbart ligeover for Fienden, naar en saadan traadte frem her paa Sjælland, vare for saa her paa Stedet, og han har derfor lagt to Cadres mere, en for Rytteri og en for Infanteri, her over. Det Næste, der er skeet, er, at Ministeren har udfyldt disse Cadres med Mandskab, saaledes at de ved det diebliffelige Brug kunde være tilstede under Vaaben i Nærheden af Kjøbenhavn, med en Styrke af, saavidt jeg troer, 5000 Mand. Vil man sige, at det er en stor Udrustning, saa troer jeg, naar man vil undersøge, hvad der kræves til et virkelig Forsvar af en Plads som Kjøbenhavn, maa man sige, at det ere i ma a Udrustninger, efter deres Betragtninger, som mene, at kun de Tropper, der ere tilstede under Vaaben, ere i Virkeligheden brugbare, og som have meget ringe Tillid til Militærtropper.

Jeg har saaledes søgt at følge den ærede Taler over paa det Standpunkt, hvor han pønerede et Princip; og jeg haaber, at Mange, eller idetmindste nogle Enkelte, der med nogen Velvillie ville høre, hvad der gaaer mod deres Følelse, skulle erkende, at man ikke med Rette kan sige, at der har været en stor Udrustning tilstede. Jeg for min Part har allerede sagt,

at jeg skal være villig til at betragte den som for stor, men jeg opfordrer til at følge mig i at bedømme Sagen fra det Standpunkt, hvorfra den i det Dieblit, den foregik, maatte bedømmes, fra deres Standpunkt, som skulde handle paa Statens Vegne. Det ærede Medlem har ganske forkastet enhver Sammenligning, hentet fra 1807, og det skal heller ikke være mig magtpaaliggende at lægge anden Vægt paa denne Sammenligning end den, der kan hentes fra det Urolighedsintryk, som Forhold som de, der fandt Sted i 1801 og 1807, maae gjøre paa Enhver. Jeg troer, at enhver Dansk, enhver virkelig fædrelandskærlig Mand, der ikke bliver ledet af en eller anden til en Tid fremherskende Fanatisme, aldrig kan glemme disse Begivenheder; den 2den April 1801 maae stedse staae for ham; den Dag kan han ikke glemme, naar han virkelig seer vore Forhold i et simpelt og klart Lys, og hvad Begivenhederne i 1807 angaaer, da have de ladet saadanne Spor tilbage i Kjøbenhavn, at de ikke der kunne glemmes; og om derfor Grindringen om disse Begivenheder ogsaa kommer til at lede os lidt paa Vildspor, saa kunne vi dog ikke tage det ilde op, saalidt som vi kunne tage ilde op, at der i Statsstyrelsen findes Mænd, der noget for levende betages af disse Grindringer (Grundtvig: Na!). Ja, det ærede Medlem er ikke i Statsstyrelsen og lader sig ikke let betage, men i det Dieblit, han kom i Statsstyrelsen, tør jeg sige, at han kom paa andre Tanker. Det er saa let at udtale sin Dom med Na! Na! Na! saa let at domme, naar man ikke har Noget at sætte paa Spil. Idet jeg paa den Maade som af mig udtalt har sagt, at jeg ikke skal lægge megen Vægt paa Sammenligningen med 1807, skal jeg dog lægge saamegen Vægt paa de Bemærkninger, den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Soe Valgfreds (Rimestad) i den Henseende gjorde, at det skal blive klart, at de ikke ere ganske holdbare. Han sagde: vare vi da ikke i 1854 sikrede nok ved de Flaader, der her vare tilstede? Man siger, at England i 1807 forlangte vor Flaade udliveret som Depositum, fordi vi vare udsatte for, at Frankrig satte sig i Besiddelse deraf; — men jeg spørger, vare vi ikke i 1807 sikrede for, at Frankrigs Magt satte sig i